

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opvscvla Spiritvalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretione Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 26. Homo per superbiam à Deo recessit, & ad illum per humilitatem
redire debet

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

quid egimus inficit superbia, quæ etiam in rectè factis timenda est, ne quod laudabiliter operamur, ipsius laudis cupiditate amittatur. Quod si aliquando cogitationes nostræ nos aliquid esse suggererint, terra semper præsens est, quæ primæ nostræ originis nos admonet. Terra sumus & mox in terram revertemur. Super hoc fundamento reliquarum virtutum ædificium construendum est: nam si quis gratiam miraculorum habeat, itaut montes transferat; si variis linguis loquatur, si dono prophetiæ præditus sit, si omnes infideles ad Deum converterit, si omnes facultates suas egenis distribuerit, in maximo periculo labendi jugiter erit, extorquente illi superbiâ quicquid laudabiliter fecit, nisi conscius infirmitatis suæ imminentem sibi ruinam semper timeat, & de se diffidens salutem suam cum timore, & tremore operetur. Vera Christianorum sapientia hæc est, ut discant humiles esse.

§. XXVI. *Homo per superbiam à Deo recessit, & ad illum per humilitatem redire debet.*

Superbia vitium præ cæteris execrabile, & noxium, ab Angelo tunc originem sumpsit, cum adversus Deum elatus ad seipsum eo deserto conversus est, bona sibi insolenter arrogans, quæ à creatore acceperat, ac si ipse sibi illorum fons & auctor foret. Illius enim sunt apud Isaiam apostatica illa, & intolerabilem fastum indicantia verba: *In cælum conscendam, super astra Dei exaltabo solium meum, ascendam super altitudinem nubium & similis ero Altissimo. Isai. 14. 13.* Idem & in homine contigit, qui serpentis dolo deceptus Conditori suo æqualis esse concupivit, tanquam hoc haberet simile Deo, ut non nisi de propriis dives esset. Ideo scriptum est: *Initium superbiæ hominis apostatare à Deo, quoniam ab eo qui fecit illum recessit cor ejus. Eccl. 10. 14.* & in sublimitate constitutus horribiliter dejectus est. *Initium igitur omnis peccati ut eadem Scriptura testatur, est superbia. Ibid.* quam velati hæreditario jure à primo parente omnes accepimus,

propriam excellentiam veluti scopum in omni actu & cogitatione spectantes, à Deo averſi & ad nos ipſos converſi. Ut ergo ad illum revertamur, à quo per ſuperbiam reſceſſimus, contrariâ viâ humilitatis incedendum eſt. Baſis verò ſeu fundamentum, ſuper quod humilitas eſt, ut nimirum quilibet cognoſcat & fateatur ſe nihil habere, nihil poſſe, nihil eſſe, nihil ſibi deberi. Deus enim primi hominis corpus è limo terræ formavit, cui animam infudit è nihilo creatam, ſui capacem, & præclariffimis gratiæ donis decoratam, quibus ſuperveniente peccato ſpoliata, macula infecta eſt naturæ viribus indelebili. Priſtino autem decori per gratiam Chriſti redemptoris reſtituta, rurſum propria voluntate à juſtitia recedens deformis facta eſt, & Deo odibilis: & ſic utique permaneret, niſi reſpiciens deſuper Pater miſericordiarum illam iterum à ſervitute peccati ereptam in libertatem, & pulchritudinem filiorum Dei vindicaret. Surgere verò poſt lapſum nemo poteſt; niſi qui proſitetur divini muneris eſſe quòd ſurgit. Quis enim de maſſâ perditionis diſcernit hominem, ut eum faciat vas in honorem, niſi gratia Dei per Jeſum Chriſtum? Quòd ſi quis inaniter inflatus dicat, diſcernit me fides mea, diſcernit me oratio mea, diſcernit me juſtitia mea, occurrit Apoſtolus hæc dicenti, & ait: *Quid enim habes quòd non accepisti? ſi autem accepisti: quid gloriaris quaſi non acceperis?* 1. Cor. 4. 7. Idem quoque dicit: *Non quòd ſufficientes ſimus cogitare aliquid à nobis quaſi ex nobis, ſed ſufficientia noſtra ex Deo eſt* 2. Cor. 3. 5. Denique Redemptor noſter ait: *Sine me nihil poteſtis facere.* Ioan. 15. 5. ut non gloriatur omnis caro in conſpectu ejus, ſed quemadmodum ſcriptum eſt: *Qui gloriatur in Domino gloriatur.* Non enim gloriari poſſunt peccatores, quia non habent unde glorientur: neque juſti, quia gloriam non habent, niſi in illo, cui concinunt: *Gloria mea, & exaltans caput meum.* Pſal. 3. 4. Sed numquid aliquis fortè gloriabitur, quòd Dei beneficia non rejece-

rit? Hoc profectò extremæ dementiæ foret, ac si quis jactaret se, quòd cùm posset miser esse & se in puteum præcipitem dare, id tamen non fecit. At istud etiam divinæ misericordiæ fuit, quæ si lucem & opem suam subtraheret, nec ejus dona agnoscere, nec iis uti possemus. Superanda igitur cupiditas gloriæ dilectione justitiæ, adeò ut in his quæ rectè facimus, amor humanæ laudis cedat amorì veritatis. In nullo enim gloriandum, quandoquidem nostrum nihil est. Et hoc est fundamentum omnium virtutum scire & credere quòd ex nobis ipsis nihil possumus, nihil sumus, nihil habemus. Deus enim est qui operatur in nobis & velle & perficere; atque ideò timendum ne gratia Dei, quæ datur humili, auferatur superbo.

§. XXVII. *Character superbi.*

Superbia quædam elatio est, per quam homo ultra modulum suum extendit se & sibi jactanter attribuit quæ sua non sunt. Tum sui figuram & ideam, quam ipse pulcherrimam & altissimam concepit, in aliorum mentibus imprimere nititur, genus suum jactans & dignitates, animique ac corporis dotes, quibus se super cæteros extollit, ac si potentia & magnitudine omnibus antecellat. Altiores autem assumit spiritus & arrogantiam, si his accedat servorum multitudo, pretiosa supellex, vestium luxus, gemmarum fulgor, ædium magnificentia & apparatus, pecunia in multos annos reposita & alia ejusdem generis multa, quæ jactantiæ fomentum præbent, & insolentiæ pabulum subministrant. Ideo magnificos optat titulos, populique plausum & laudes, tanquam indicium quod super alios emineat; & de his gloriatur, in his quiescit veluti in summo vitæ hujus bono; de æternâ vitâ nihil sollicitus: Hinc oritur odium quo quisque averfatur quicquid ipsum deprimit & reliquis inferiorem ostendit. Hinc fastidium & mœror, cùm in aliqua re quis apprehenditur, quæ propriam excellentiam minuere videatur.